

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๐/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๔/๒๕๖๘

วันที่ ๑๒ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { นายประพันธ์ กิตติฤกษ์กุล ผู้ร้อง
คณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย ที่ ๑
คณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัด ที่ ๒ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายประพันธ์ กิตติฤกษ์กุล (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายประพันธ์ กิตติฤกษ์กุล (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า คณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย (ผู้ถูกร้องที่ ๑) และคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัด (ผู้ถูกร้องที่ ๒) อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการบริหาร องค์การศาสนาอิสลาม พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘ (๙) ที่บัญญัติให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ ออกประกาศและให้คำรับรองเกี่ยวกับกิจการศาสนาอิสลาม และมาตรา ๒๖ (๑๓) ที่บัญญัติให้ ในจังหวัดที่มีคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ออกประกาศและให้คำรับรอง เกี่ยวกับกิจการศาสนาอิสลามในจังหวัด ต่อมาผู้ถูกร้องที่ ๑ ออกระเบียบคณะกรรมการกลางอิสลาม แห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารกิจการฮาลาล พ.ศ. ๒๕๕๘ กำหนดให้มีการรับรองผลิตภัณฑ์ ด้วยเครื่องหมายรับรองฮาลาลที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ จัดทะเบียนรับรองไว้ตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องหมายการค้า และอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายดังกล่าวแสดงบนฉลากผลิตภัณฑ์ การโฆษณาผลิตภัณฑ์ หรือกิจการใด ๆ

โดยมีสัญลักษณ์ “ฮาลาล” กับสินค้าหรือผลิตภัณฑ์เพื่อการอุปโภคหรือบริโภคให้กับผู้ประกอบการ ซึ่งส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธและศาสนาอื่น โดยมีผู้ถูกร้องที่ ๒ ทำหน้าที่รับรองเครื่องหมายรับรองดังกล่าวแก่ผู้ประกอบการในจังหวัดที่อยู่นอกเหนือความรับผิดชอบของผู้ถูกร้องที่ ๑ ทั้งยังกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการรับรองฮาลาล เป็นการกระทำที่ไม่คำนึงถึงผู้บริโภคที่นับถือศาสนาอื่น เพิ่มภาระค่าใช้จ่ายและจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องในการเลือกซื้อสินค้าหรือผลิตภัณฑ์เกินสมควร กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล ขัดต่อหลักความเสมอภาค ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๖

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากผู้ร้องมิใช่บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๖

๒. การที่ผู้ถูกร้องทั้งสองเรียกเก็บเงินค่าออกใบรับรองเครื่องหมายรับรองฮาลาล ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติการบริหารองค์กรศาสนาอิสลาม พ.ศ. ๒๕๔๐

๓. ขอให้ผู้ถูกร้องทั้งสองชำระภาษีเงินได้จากการดำเนินกิจการฮาลาลต่อกรมสรรพากร ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ และประมวลรัษฎากร

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวัน

นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น
ยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘
วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวัน
นับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดิน
ไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบคำร้อง
ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การที่ผู้ถูกร้องทั้งสองรับรองสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ให้กับผู้ประกอบการด้วยเครื่องหมาย
รับรองฮาลาล เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายและจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้บริโภคที่นับถือศาสนาอื่น
กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล ขัดต่อหลักความเสมอภาค ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๖ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้อง
ต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่น
คำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบ
คำร้อง ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย
จากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพจากการกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสอง เป็นเพียงการแสดงความคิดเห็น
ของผู้ร้องเกี่ยวกับการกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองเท่านั้น กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ
และเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑
มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้อง
ไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

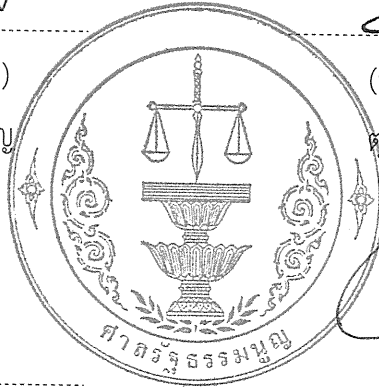
(คำสั่งที่ ๒๐/๒๕๖๘)

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ